

Lányok egymás közt

Vannak reggelek, amikor az ébredés elkerüli a józanságot, és azonnal eléd teszi az örült pillanatot. Ilyenkor mások kiugranak az ágyból, repülnek meztelenül, és megkerülik a földet. Én meg befűrödök a matracba. Az ágy beszippan, mintha egy luk volna, örvénylik, a lepedő szinte rám gyűrődik, befásliz, teljesen eltakar. Megszűnik a világ.

Egy szép álomból ébredtem. Csak fekszem tovább a paplan alatt, eldugott fejjel, halkan a párnába nevetek. Odaragad a hajam. Megharapom a cipzárját, jól felkarcolja a fogam. Kifolyik egy kis nyál, selymes, fémízű nedv. Még ráncigálom picit, mint kutya a gumit. De ma nem akarom, csak amolyan kényszer ez. Nyugodt szeretnék lenni, ma jó lesz, érzem és mormolom, besúgom a takaró alá a combomnak. Hátha így menni fog. Felkelek és futok, mozogni fogok, örülni minden lépésnek, mezít láb lépegetni a fűvön, a tölgyfánál, a kórház kertjében, körbe-körbe szökdelni. Vagy egy padon olvasni zsömlével a kezemben, harapdálni, morzsázni közben. Csodálatos napunk lesz, meglátod szívem!

Tegnap este becsúszttam az éjjeli szekrény fiókjába Sári levelét, direkt úgy, hogy kilógjon a széle, hogy bármikor újra elővehessem.

Sári, ma téged foglak kergetni, újra visszahozlak. A bőröd ez a levél, rajta van a szagod, sáriszaga van, tegnap még meg is nyaltam.

A paplant újra a fejem búbjára húzom. Magzatpózban merülök alá.

Sári itt ül, fogom a talpát, felnyúlók a csípőjéhez, ragad a dereka, izzadt. Megérintem a szemhéját.

Látom magam előtt, ahogy megnyomod a kapunkon a csengőt az Isaszegi úton. Mosolyogsz, fülelsz, vajon jövök-e, hiszen megígértem, hogy otthon leszek, várni foglak, szombat délután van. Felveszem a klumpámat. Keresem a kulcsom, eltart egy darabig, nyugtalan leszel, mert olyan kellemetlen lehet a várakozás, émelyítő, a gyomor is megfájdul ilyenkor. A titok hirtelen egy féreg lesz odabent. Mi van, ha átvert, becsapott, nem jön, vagy nem az jön, akit vártunk. Elment hazulról, el is felejtette. Meggondolta magát, ez túl veszélyes játék, veszélyesen szenvedélyes. Már nem akarja, becsapott, elmenekült. Te sem akarod, sőt, haragszol. Kilépek a házból, tisztára piros vagy, piros az izgalomtól az arcod, cseppek a homlokodon. Beengedlek, csókolom, mondod viccesen. Nevetünk és átkarollak.

Bizsergető, ahogy most itt reggel bemászik a mellkasomba a szeretet, szinte tapintani lehet. A szeretet meleg, nézd, megfogom, a tenyeremben van. Mint egy mellbimbó, lassan összemegy. Elég, hogy megjelenesz előttem. Felkap, visz, pörget. Érzem a nyakad illatát. A füled. Mint akit kicseréltek. Egy hajsza a számba megy. Eszembe jut, hogy újra tanítani szeretnék, gyerekek között lenni, vásárolni, főzni, rendezni egy zsúrt a nyári kertben a gesztenyefa alatt. Hozni krémet a cukrászdából. Te is odafekhetsz a nyugágyra. Leülök egy kempingszékre, de hirtelen felál-

lok, inkább főzök egy habos kávé. A barátságunk egy porcelán csészében úszik a nyári délután, a tej föle, lenyeled, kortyolod, meleg megint, forró, Sári, csak lassan igyad, ne siess, nem maradsz le semmiről, óvatosan, úgy nem fogja megégetni a szájpaddlásod. Szeretlek, nagyon is, ne félj, nem tudja meg senki, ez a kettőnk titka.

Jönnek az emlékek az ágy alól, a radiátorból. Kattognak, zörögnek. Kopognak a koponyámon.

Biciklizünk, felmegyünk a Mátrába, a Balatonban úszunk egy nagyot. Elsodort egyszer a Dunában az ár, emlékszel, a szigetcsúcsra mentünk. Látom a fejed, ahogy távolodsz, mint egy koromfekete korhadt fadarab, métereket úszol pár másodperc alatt. Képtelen vagyok utolérni. Halálfélelem van. Kiabálok, üvöltök. Kapálózom, vizet nyelek, iszapot, próbálok gyorsban, ahogy csak lehet, már nincs levegőm, inkább vergődök, nem is emlékszem a mozdulatokra, a pánik az úr, dobog a szívem, majd kiugrik.

Egy kajakos felvesz, nem lélegzel, lila a szád, reszketsz, újraélesztenek a parton a strandolók. Azt hittem, itt elszakadunk. Sírtunk mind a ketten. Többet nem teszünk illet, néhány hétig nem látjuk egymást, aztán újra, sokszor, minden nap, amikor csak lehet.

Következő nyáron kenut bérelünk, mintha mi sem történt volna. Húzzuk a fűzfák ágait a part melletti töltesen.

Szeretnék még élni. Találkozni veled. Gyere ide, meggyógyulok veled. Neked megcsinálom, összeszedem magamat. Meglásd, ha itt vagy, azonnal felkelek!

Hetek, hónapok, sőt évek óta nem esett az eső a lábam között.

Nincs nyál, giliszták, csigák vagy nedvek, semmi nincs.

Sári, nézd, rakd csak oda az ujjadat, ugye milyen száraz vagyok? Esni fog, érzem, máris csepeg, ha megérintem a leveledet. Pontok, nyilak, az érintésre írják az örömet. Az öröm száz kör, ezer és még egy. Te vagy az! Eszembe jutsz, ahogy csukott szemmel fekszel mellettem a kanapén, sorolod a fiúkat, melyiket hogy szeretted, a cipőidet is így soroltad, és a lekvárfőzési technikákat. Tedd ide a kezed az ölembe. Nézd, tiszta pókhálós, elmúlós ízék. De ha hozzájuk nyúlsz, megérinted őket, sikítani is tudnak, először picit, aztán nagyot, aztán már alig kapnak levegőt. Nekem a tudásban van a lelkem, és a giliszta is ott lakik, puhatestű izomgyűrűjével befűródik. Pumpál, nézzed!

Kifutnék az ágyból, a kórteremből, a felcsempézett folyosón, ki a házból, a nővérszállás mellett, fel a horizontra, a dombok fölé, és lehúznám a napot Cinkótánál. Hirtelen, ahogy elvesztem a fejem, újra visszazuhanok a párnára. Elfáradok, az örömszikrák egyre halványabban vibrálnak. Aztán váratlanul eltűnnek. Látom magam a kórterem kistüköréből. Lóg az arcom egy üvegen a falon, piros pozsgás és kócos. Mintha retusált fénykép volna, merev és élettelen, de ki van púderezve. Vörös a szám, tiszta nyál. Odasimul a huzatba. Mintha rávarrták vagy -vasalták volna. Tág pupillák, aztán jön megint egy örült pillanat. Megrándul a talpam. Az inak összemennek. Görcsöl a vádlim.

Felpattanok, kiveszem Sári levelét az éjjeli szekrényből. Kihajtom és bekapom a szélét. Egészen közel tartom és olvasom.

...Mintha csak ma lett volna, hogy beszélünk a kerítésnél. Siettem, nem figyeltem rád. Te meg csak mérges voltál, vissza akartál tartani. Képzeld, már háromszor eseltem a lakásban, mióta megtudtam a hírt, hogy kórházban fekszel és meghalt Öcsi.

Abban a fránya országban már bármi megeshet! Elmondtam egy imát ma érted, voltam a templomban gyertyát gyújtani. Még jógára sem mentem, annyira zaklatott vagyok...

Libabőrös leszek. Titokban úgy vártam, hogy Sári ír majd egyszer nekem Amerikából. Most meg már nem vártam, egyáltalán nem is gondoltam rá. Ő volt nekem a nagy titkom, cipeltem mindenhová, míg le nem szakadt rólam. Ha eszembe jutott, már nem lett könnyes tőle a szemem sarka, nem folyt le a szemfestékem a számhoz. Nem tüszentettem kaparó torokkal, folyt a taknyom is rá. Néha, régebben kirohantam a házból, hogy Öcsi ne lássa, mennyire szenvedek. „Most mit vagy úgy oda azért a ribancért, Amerika királyság, mi meg itt ragadtunk Mucsán!”

Lehajoltam a mosógéphez és elkezdtem tömni, vagy csipeszeltem a ruhaszárítót, akkor elfordulhatok, akkor senki sem szól hozzám, és Sárira gondoltam. Így volt ő már csak nekem, néhány lopott rá gondolás a kezujjára, a nyelvére, az orrfújására. De elmúlt. Már nem vágytam rá, nem vele ébredtem fel, nem reggelizett velem, nem ült a kávémszélén, és dőlt a gesztenyefának, ha kiléptem reggel a kertbe, a fagyott, csípős hidegben.

Megint elolvasom, még egyszer. Megszorítom a papírt, izzadt kezembe tapad. A fontos szavaknál megállok. Szeretem a szavakat, megkívánom. Érzem, ahogy belém nyíllal. Látom, ahogy ír. A szavak Sári részei, körme, lába, haja, tenyere, orra. Még álmomban is megjelentek, éhesen és szomjasan keltem, emlékszem, milyen öröm volt reggel kinyitni a szememet és érezni a vágyat újra. Láttam őt, ahogy bebújik mellém. Átöleli a derekam. Belerándul a köldöke. Elkap és magába húz. Percekig tartott, így maradunk. Mozdulatlan szeretkezés, a fejem a combjai között, csiklónyelvek cuppogása csak.

Fekszünk utána, az ágy hullámszik, a kockás takaró dorombol.

A paplant ölelem, a lábam közé veszem, ott van, ő az, ő lakik a combomon.

Egy másik nő van itt az ágyamban. Bimbók, bokák, fül és hajszálok. Ez nem te vagy, ez én vagyok. A saját lábamat fogom. Anyajegyek mindig ugyanott. Megcsókolom. Két karod a gyűrött lepedő. A lepedő bőr, a bőr a karod és a combod. A nyelv a lábad között.

Az örült pillanat nem engedi, hogy felkeljek, az örült pillanat az ágyhoz kúszik, bemászik a testembe. Behunyom a szememet, sötét lesz, aztán fény. Fénylik a test, ami az imént még beteg volt. Bizsereg, vacog, a számban érzem a nevetést. Be-gyűri maga alá a párnát. Nyalom, fogom, nem eresztem el. Mert ez az örült pillanat. Percekig tart, lázas leszek tőle. Beleteszem az arcomat a szőrbe. Égeti a számat. Lucskos pina. Húzom az ujjammal a nedves szálakat. Harapom, szétharapom az örült pillanatot. A csiklója a nyelvem alatt, becsúsztatom, a nagyajkak között a körmöm, megy ide-oda. Fel-le és körbe. A másik tenyeremmel a fenekét keresem, aztán a mellét. Kiszívom. Felállok, rátaposok a párnára, és odateszem neki, újra, ráfekszek és kezdődik előlről. Összenyomom.

Hétvégék mentek el így. Vasárnap reggel órákig feküdtünk az ágyban. A templomban harangoztak, és mi szeretkeztünk. Megvártuk, míg Öcsi elmegy a kutyával. Hallottuk a konyhából, ahogy csapódik a vaskapu. Bundás kenyeret sütöttem, Sári megfőzte a teákat, hársfavirágból, ez volt a kedvence. Ha megtudtam volna, hogy örökre elmegy, összeesem. Elzavartam volna, ne is lássam, mert akkor már fájt volna, ha elhagy. A játék komolyra fordult, észre sem vettük. Aztán elment, és kibírtam.

Sok ütest mért rám. Kalapált, nyüszítettem. De ez a szerelem halk, pergő, csukló hangja volt, nem a hideg érzésemé. És már nem is a barátságé. A barátságba minden belefér, évek, levelek, süketség. A szerelem ebbe belehal.

Amerikába ment. Vagány csaj ez a Sári, hogy nekivágott. Mások gyávák elmenni. Az olyan macerás. Idegenek lesznek, de nem akarnak idegenek lenni, mert ők itt már valakik, nekik mindenki köszön. Ragaszkodnak a pletykás szomszéd hályogjához, a kerítést lefingó, szaros vérebhez, a kisbolt romlott szalámis pultjához, a postás eldobott szotyihéjához, a zacskós tejhez, a fasori kutyák vizeletéhez. Alig várják, hogy beléd kössenek. Áruló vagy. A hazád nyafog így. Nincs is haza, igazad van Sári. Menj el! Csak a rohadt, számító haza van, aki érzelmileg zsarol. Én is a gyávákhoz tartozom. Jól tetted, hogy elmentél. Na, ha elhatároztad, ne nyafogj itt nekem! Ne légy nyafka lány, mert nem áll jól neked!

Azt írja, honvágya van? Ezen nevetnem kell. Elönt a düh. Honvágy, micsoda baromság. Ilyen szavakat tanult odakint, régen nem használta. Szentimentális lett. Magasan repked, mit repked, csapkod, ez nem a gyerek Sári, ez egy öregasszony esernyővel és ridiküllel, mamuszban.

Lassan itt az ebédidő. Szeretnék lemenni az ebédlőbe. Nagyon megéheztem az álmodozástól.

Ebéd után lepihenek. Feljönnek a betegek, alszik a kórterem. Pereg tovább a film, mert van ez a közös filmünk. Nem is film ez, inkább kockák, fényképek, törött üvegszilánk.

Olyan furcsán kezdődött. Még mindig rám tör a frász, ha eszembe jut, ahogy nekünk titkunk lett. Sári elkezdett járni hozzánk az Isaszegi útra. Ártatlan és lelkes beszélgetések voltak köztünk, olyan tanárnősek és csodálkozóak. Csak néhány futó pillantással szeretetszemezés. A másik mellének felmérése. Vajon milyen lehet a bőre? Ráncos az öle? Egy gombóc a torokban és láz. Így kezdődött, lázzal. Amitől piros lesz az arc, és már le sem lehet tagadni, hogy zavarba jössz. Már nem csak a pogácsa miatt jött és az iskola miatt, nem az osztályzatok érdekelték, ajánlott olvasmányok, szöszedet, almanachok. A módszer, a naplóvezetés, az iskolai ünnepek forgatókönyve. Ugyanaz a pillanat a boldogság szárnyaló ereje, és a rombolás szelleme, öl, üt, vág, szeret. Na, most melyik jön? Sosem tudod előre.

Ottmarad a tekintet a mellén, és lejjebb is megy.

Ott volt közöttünk. Bekúszott, vagy ránk szállt, akár egy angyal, végül is mind-egy. Hátul, a vállunk fölött, nyállal a kezében, Ámor.

Először szégyelltem, talán ezért volt a pír. Félttem, mert ez bűdös titok, ennek szaga van, borzolja a kedélyeket. De a széken mellett nőtt a szenvedély. A szegyen és a szenvedély testvérek lettek. Kibékíthetetlen két erő, vérszerződéssel. Nyálcserék. Akik úgy ragaszkodtak egymáshoz, mintha összetapasztották volna.

Só és liszt, meg a víz. És közben széttépik egymást. A szerelem először csak egy patak. Köves, fodrozódik, kanyarog, nem talál utat. Inkább örvény, mint tiszta vágy, inkább játék, tűz, lobog, máskor meg a föld alatt szivárog. Elbűjik, menekül. Alattomos és hazug és nagyot csap. Pont a vállra, oda, ahová először érkezett.

Sári egyszer felhívott, évekkal azután, hogy elballagtak. Tanárképzőbe ment. Elmondta, hogy főiskolás, szeretne hospitálni nálam, mert év végén államvizsgázik. Persze, semmi akadály. Örültem, hogy engem választott. Jóban lettünk, megosztotta velem az intim dolgait, feltűnően nyílt volt, szívesen beszélt a magánéletéről. Később azt is elmondta, hogy túl van egy szerelmi csalódáson, egy vetélésen, meg hogy nem igazán tud belőle kikeveredni. Olyan fiatal és már ennyi kár érte. A francba, mit kezdjek az életemmel egy lakótelepi albérletben tanári fizetés-sel? Nem akarok nyomorgó értelmiségi lenni.

Gyere, majd én segítek. Feldoblak. Kitalálunk valamit neked, hm? Kézen fogtam és hazavittem.

Hónapokig járt hozzám, szerettem, ha nálam ücsörög. Napról napra szépült, vagy csak én láttam egyre szebbnek, fogalmam sincs. Kerek, vastag cseresznyeszaja jól állt gömbölyű arcához. Sokat beszélt, és igazán kicsípte magát, amikor jött. Néha hozott dobozban fagyit, tudta, hogy szeretem. Megvette az első magas sarkú Salamandert a Keleti-pályaudvarnál a Corso Áruházban. Puszilgattuk. Néztük videón a *Majmok bolygóját*, *A falat* hallgattuk a Pink Floydtól. A külvilág nem számított, a kisváros fojtogató levegője amúgy rémes volt, a sok csalódott arc, akik a rendszerváltástól várták a megoldást, és a hévmegállóban is politikai beszédeket tartottak, aláírást gyűjtöttek vagy kokárdát osztottak egész évben, nemzeti színű karkötőket, jelvényeket. Vörös csillagot, kalapácsot, fröcsögtek.

Akkoriban Öcsivel elég rosszban lettünk. Mondhatnám sehogyan sem voltunk egymással, az első komolyabb elhidegülésünk időszak a kezdődött. Nem szóltunk egymáshoz, kerültük a másikat. Házasságunk üres váz lett, mint egy szekrény, amit kirámoltak. Hideg és néma volt a nappalink, konyhánkban is csak a fortyogó levest lehetett hallani. Máskor meg az ordítózás, zsaroló vád. Fogalmam se volt, mi történt, és nem is érdekelt. Szerettem egyedül lenni, Öcsi kívánságait külön tehernek éreztem. Én először azt hittem, ez simán belefér egy régi házasságba. Ilyen minden hálószobában van. Ilyen hideg fagy, szél és huzat. Majd megmelegsünk újra, ez csak valami átmeneti frász, fáradtság. Unalom és mulandó is. Öcsinek a vizslánk fontosabb volt nálam, azt dédelgette, simogatta, sőt csókolgatta is. Próbáltam beszélni vele, de nem akart. Néha még kívántam. Bárcsak engem simogatna úgy, ahogy azt a kutyát, a szőrét, fülét, nyakát, farát. Vele aludt, nem velem.

Csak morgott egyet, máskor meg leszólt, belém döfött, lekiabált. Olyat mondott, ami ütött, és amire néma maradtam. Gyáva és néma. Egyre gyakrabban fordult elő, hogy azon vettem észre magam, sírok. Csak úgy, magamtól, nem is volt rá okom. Mentem a főtérrre a vásárcsarnokba és potyogott a könnyem. Leraktam a bevásárló kosarat, nem bírtam tovább menni. Esténként párnát szorítva az ölembe hunyorogtam a tévé előtt, ültem a kanapén, azt sem tudtam melyik sorozat megy. Vagy hosszan bögttem a kazettás magnó előtt, a vécén is folyt a könnyem. Kádban, főzés közben, az utcán, mikor jöttem a suliból, munka után, néha szünetben is, a tanári asztalnál. Magától, minden ok nélkül potyogott, mintha szilánk lett volna,

úgy. Nem értettem, megzavarodtam tőle, felkavart, fojtogató szomorúság volt, amit addig nem ismertem, féltem tőle, nagyon.

Öcsi nem sokat volt otthon, későn jött, elment zuhanyozni, aztán lefeküdt. Néha meg leüvöltött. A fal felé fordult, egész éjjel háttal volt nekem, odavette a kutyát. Amikor felkelt, a konyhában is háttal állt, ha szóltam hozzá, elfordította a fejét. Utasított, számon kért, ennyit beszéltünk. Felügyelt, néha már annak is örültem, ha kiabált egyet legalább. Hová mész? Kivel voltál? Nem mehetsz oda! Ezt én fizetem, nekem tartozol!

Szívtam a levegőt visszafelé a fogaim között, hüppögtem, hogy ö-cs-i. Fogalmam sem volt, hol jár. Biztos dolga van. Edzés, kutyaiskola, ilyesmi, megkérdőjelezhetetlen foglalatosságok. Férfiélet, idegen test.

És akkor Sári belépett az ajtón. Olyan természetes volt, ahogy ott ül nálam, a szobában, felhúzott lábbal a fotelban, néha a harisnyáját is levette. Hadonászott, magyarázott. Hogy milyen képeket szeret, melyik a kedvenc verse. Ruhák, divat, zenék. Hová utazna szívesen, óh, Itália. Természetességével és légies mozdulataival. Legközelebb már szó nélkül leült, csak néztük egymást. Befutott hozzám. Átugrott egy mondatért, ha elakadt a szemináriumi dolgozatban. Anyukája küldött süteményt. Vagy szóltam, hogy csináljunk spagettit, és jött azonnal. Hívtam éjjel, belesúgtam a telefonba, és már ott is volt.

Azonnal kellesz, le akarok feküdni veled, aludj itt velem.

Egyre többször ült a konyhánkban, beszélgettünk, meggyújtottam egy gyertyát, meleg fénye volt. Cigiztünk. Aztán legközelebb bekapcsoltuk a magnót és tangóztunk. Ittuk a borokat Nusi néni hordójából. Kacagtunk az iskolán. Kibeszéltük a tanárokat, lerajzoltuk. Jött a férfileltár, szépen sorban, kivesézve. Az izmos, a hazudós, aki mindenkivel kikezd, a gyerekes, az agglegény, a bűdös száju, a lukas zoknis.

Egyszer csak eltűntek a könnyeim, megszáradt az arcom, kerek, várakozó arc lett, merev, jöttek a ráncok.

Ha ő nincs, megszedülök, kicsúszott volna a talaj a lábam alól. De volt. Ő volt a legfontosabb. Honnan tudhatta? Sehonnan. Csak én tudtam, és ez éppen elég. Persze ő meg volt illetődve, hogy ilyen közvetlen vagyok. Tördelte a kezét. Én meg felbízattam. Megpuhítottam, lágyítottam rajta.

Szex, eszembe jutott, a szája, vagy fogalmam sincs miről, nem is érdekel. Kirázott a hideg és ez jó hideg volt. Nyúlós, kívánatos, átjöttek róla a hangok, a hasamban volt, ott, legbelül, éreztem őt, egy szétterülő folt, Sári édes teste. Ráz, öklel, bizsereg.

És ez már rég nem arról szólt, hogy egyszer volt az iskolánkban egy kedves, eminens tanítvány. Sárit soha nem tanítottam. Ő már nyolcadikos ballagó osztályba járt, amikor odakerültem. Ez már rég nem arról szólt, hogy ne legyen egyedül. Hiányzott, örültem vártam, hogy megint itt legyen, a kopott, virágos, szivacsos párnánkon üljön, lóbálja a lábát, ha nem ér le a földre, rúgjon a fotel aljába. Hulljon el szanaszét a gátlás porcelánvázájának összes bűdös cserepe. A tartózkodás, a rémület, ezek a bosszantó jelek.

Később, jóval később már inkább én tartottam tőle. Lehengerelt. Felettem volt, függő lettem. Rám feküdt, és én voltam alul, összenyomott, levegőt sem kaptam.

Rám estek nagy mellei. A szenvedélynek nincs levegője, nem éhes, csak sejt. Kéz, láb, egy csikló.

Először a konyhában csináltuk, aztán a nappaliban. A hálóba, majd az ágyunkba, mindenhová behívtam. Egyszerű, semmi különös, összekapaszkodtunk. Nem emlékszem. Nem is tudom, mit mondhatnék róla. Nem akarom elmondani, nincs kedvem utólag elrontani.

Szerettem, és fájt, mikor elment és itt hagyott. Úgy éreztem, engem hagy el, nem az országot, amiben nem érezte egyikőnk sem túl jól magát. Semmi eufória nem volt már akkor. Nem hittünk benne. Hiába tűnt el egy egész rendszer az életünkben, nyelvek és hatalmasok országa. Új nyelv és új hatalom masírozott be a főtérré, és a HÉV végállomáson téblábolt. Viselkedni kellett volna, nem szeretkezni. Ilyet nem lehetett csak úgy bevállalni. Ez túl van a barátságon. Menj, mondtam sírva, dühösen. Vége, jó volt, semmi rossz nem történt, csak már nem akarom, nem érzem.

Hazudtam. Közben meg a házasságom volt a tét, Öcsi és én, na és a meg nem született gyerekünk. A meddség keserű bája, mely olyan, mint az epe, ha nem lehet gyereked, az egy kór, megfertőzi az egész családot.

Igyekeztem Sárít elfelejteni. Szörnyű volt az utolsó találkozásunk, mikor közölte, hogy elmegy. Gyakorlatilag kilöktem őt a kapun, eljátszottam a sértett nőt. Így könnyebb lesz majd kirázni a fejből, gondoltam. Jól megbántom, és akkor elfut messzire. Pedig éppen bántani nem akartam.

Elküldtem a fenébe, vissza ne jöjjön, ne is írjon. Ne rinyáljon itt nekem! Ez csak futó kaland, kipróbáltuk, jó volt. Örület volt ez csak, egy szenvedélyes gerjedelem. Butaság, nevettem. Sári, elhitted, hogy beléd zúgtam, hát nem. Legyünk jóban? Hm, mit szólsz? Majd írunk egymásnak.

Menj el, rohanj! Takarodj innét!

Kifacsarni a szívet. Ez volt a kegyelemdőfés.

Csodálkozva nézett, lehajtotta a fejét, soha nem láttam ilyen zavartnak. Rázkódott a válla. Barátok? Kérdezett vissza. Hogy lehetnék én a te barátod? Tisztára zizi lettél.

Folyt a könnye, sírva ment el. A sarokról, a Csipke utcánál még rám kiabált, hogy mekkora hülye vagyok. Hülye, buzi, picسا!

Sári eltűnt, mint novemberi ködben a lehulló vörösbarna diófalevelek. Vizes avarcsomókban dunsztolódnak tovább, tavaszra elnyeli őket a lucsok.

Nem tudom, ő hogy érzett, szerintem benne ilyen nem volt, ő tényleg szeretett, de nekem ott volt újra Öcsi és a bánat. Egyszer lefeküdtünk egymással, aztán még párszor, sokszor, számtalanszor. Lehet, hogy azt akarta, hogy visszatartsam, de nem akartam, pedig eszembe jutott. Megijedtem az érzelmektől. Becsuktam a zöld vaskaput. Rázártam a riglit és visszamentem a házba.

Bántásomban irigység volt, szerettem volna a helyében lenni, elutazni, elmenni ebből a porfészekből. Menj el innen, ország.

Ezt az országot messziről olyan jól lehet szeretni.

Évekig nem hallottam róla. Sári szőrén-szálán eltűnt. És most mindjárt belép az ajtón.